ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΟ ΓΕΓΟΝΟΣ Η ΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

"Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γής Ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία" ψάλλουν οι άγγελοι τη θεϊκή νύκτα της γέννησης του Σωτήρα Χριστού από την ταπεινή και αειπάρθενο Μαρία στο σκοτεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ.

Τις μεταμεσονύκτιες ώρες κάθε 25ης Δεκεμβρίου οι καμπάνες των Εκκλησιών ηχούν χαρμόσυνα και αναγγέλλουν στα πέρατα της οικουμένης το ευχάριστο μήνυμα της γέννησης του λυτρωτή της ανθρωπότητας Κυρίου Ιησού Χριστού.

Για τον αντίκτυπο του θεϊκού αυτού μηνύματος ο ποιητής γράφει: "Στη νύχτα του Δεκέμβρη τη βαριά, έβαλες αγγέλους να μηνύσουν, μήνυμα νέο, μήνυμα τρανό, ελπίδες ζωντανές να φτερουγίσουν. Σκίρτησαν στο μήνυμα λαοί, σπάσανε τα δεσμά τους σκλαβωμένοι, ακούστε τραγουδιέται και για μας, ζήσετε σαν αδέλφια μονοιασμένοι".

Το μήνυμα αυτό ακούεται για 2007 χρόνια από τότε ως το πιο σημαντικό και σοφό μήνυμα στον κόσμο. Διαχρονικά η ανθρωπότητα χρειάζεται ένα τέτοιο παραινετικό μήνυμα. Αποσκοπεί στην εξάλειψη της βίας, της τυραννίας, της κακοποίησης, της δουλείας, των διακρίσεων, της εκμετάλλευσης, των κατακτητικών βλέψεων και των πολεμικών συγκρούσεων.

Η έλευση του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού αποτελεί κοσμοϊστορικό γεγονός υψίστης σημασίας. Το κήρυγμά Του: "Αγαπάτε αλλήλους" ανοίγει νέα περίοδο ζωής. Περίοδο δόξας στο Θεό, ειρήνης στη γή και ευτυχίας στον άνθρωπο. Συγχωρείται το προπατορικό αμάρτημα. Ο άνθρωπος απαλλάσσεται από τις συνέπειες της παρακοής και αφήνεται ελεύθερος για να δημιουργήσει το μέλλον του. Αν μέχρι σήμερα δεν αξιοποιεί τη δωρεά του Θεού και δεν κατορθώνει να εξασφαλίσει τα αγαθά της ειρηνικής συμβίωσης, τούτο οφείλεται στην απληστία του, την κακή χρήση της δύναμής του και των επιτευγμάτων του τεχνικού του πολιτισμού.

Το φως του Αστεριού της Βηθλεέμ δείχνει το δρόμο της αλήθειας στην παραστρατημένη ανθρωπότητα από τον αθέμιτο ανταγωνισμό της.

"Δεύτε προς με. Εγώ ειμί το φως του κόσμου. Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία…" κηρύττει ο Ιησούς Χριστός. Και πράγματι όποιος ακολουθεί τους λόγους του Χριστού, ακολουθεί το φως της αλήθειας. Άλλωστε και η παγκόσμια σκέψη από τα ρήματα Εκείνου εμπνέεται και καθοδηγείται. Τα κηρύγματα της αγάπης, της ειρήνης, της ισότητας και της κοινωνικής δικαιοσύνης ολοένα και περισσότερο πληθαίνουν στο διάβα του χρόνου. Το ανέσπερο φως του Άστρου της Βηθλεέμ καθοδηγεί από τότε την ανθρωπότητα προς την Αλήθεια, την Αγάπη, τη Δικαιοσύνη, την Ειρήνη. "Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης Ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία". –

Α.Κ.

ΧΡΙΣΤΟΣ: Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

"Ότε ήλθεν το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμου, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση..."

Ο πρώτος άνθρωπος, που πλάστηκε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Πλάστου, εξέπεσε και αποβλήθηκε από τον παράδεισο. Αμέσως όμως με την έξωση των πρωτοπλάστων ο Θεός έκανε την πρώτη, για την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους, "προγραμματική του δήλωση". Πρόκειται για το γνωστό Πρωτοευαγγέλιο. Προαναγγέλλεται πρώτη φορά από τον ίδιο το Θεό η γέννηση του Λυτρωτού πολλές χιλιάδες χρόνια πριν: "Έχθρα θα θέσω ανάμεσα σε σένα και τη γυναίκα και ανάμεσα στο σπέρμα σου και το σπέρμα το δικό της. Αυτός θα σου σπάσει το κεφάλι και συ θα του πληγώ-σεις τη φτέρνα". Έτσι ο Ιησούς Χριστός είναι το μόνο πρόσωπο στον κόσμο που έχει όχι μόνον Ιστορία, αλλά και προϊστορία. Υπάρχει και πριν γεννηθεί, ως αναμενόμενος δια των Προφητών.

Αν και οι απόγονοι του Αδάμ προκάλεσαν, "δια το είναι αυτούς σάρκας" την δια του κατακλυσμού τιμωρία τους, η προετοιμασία του κόσμου, εκ μέρους του Θεού, για τη γέννηση του Σωτήρα δεν σταμάτησε. Ο Χριστός δεν γεννήθηκε από την ανθρωπότητα, ούτε το Ευαγγέλιο του απηχούσε τις επιθυμίες και τις ελπίδες του κοινού ανθρώπου. Η Γέννηση του Χριστού και η επικράτηση του Ευαγγελίου υπήρξαν έργα του Θεού, όχι του ανθρώπου.

Ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης έδωσε στο λαό το Νόμο Του, τους Προφήτες, τους Σοφούς, τους Διδασκάλους και Ιερείς προετοιμάζοντάς τον έτσι για να δεχθεί το Σωτήρα Του. Το Περίεργο είναι πως, όταν ο Σωτήρας εμφανίστηκε, ο Ισραήλ τον σταύρωσε.

Είναι πραγματικά κάτι το συγκλονιστικό αυτή η προσπάθεια του Θεού να δημιουργήσει με τον Αβραάμ και τους Πατριάρχες, τον Μωϋσή και τους Προφήτες ένα λαό, μια νέα δημιουργία που θα οδηγούσε τον κόσμο στον αληθινό προορισμό.

Καθορίζεται από τον ίδιο το Θεό η οικογένεια από την οποία θα εγεννάτο ο Χριστός. Ο Θεός είπε στον Αβραάμ "έξελθε από τη γη σου και από τους συγγενείς σου... και εγώ θα σε αναδείξω σε έθνος μέγα... Σ' ένα από τους απογόνους σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης". Καθορίζεται έτσι, ότι ο Χριστός θα ήταν, κατά σάρκα, απόγονος του Αβραάμ και του Ισαάκ.

Αργότερα ο Ιακώβ στην Αίγυπτο, δίδοντας τις τελευταίες συμβουλές στα παιδιά, όταν έφτασε στον Ιούδα, είπε μεταξύ άλλων "από τους απογόνους σου θα προέρχονται οι άρχοντες του Ισραήλ μέχρις ότου έλθει Εκείνος, που θα αποτελεί την προσδοκία και ελπίδα των λαών". Προλέγει ο Ιακώβ και ότι θα προέρχονται οι άρχοντες από τη φυλή του Ιούδα και ότι οι Εβραίοι θα μείνουν χωρίς Βασιλέα, όταν θα έλθει ο Χριστός. Και πράγματι οι Εβραίοι φωνάζουν προς τον Πιλάτο λίγο πριν από τη σταύρωση "ουκ έχομεν Βασιλέα ει μη Καίσαρα".

Ο προφήτης Ησαΐας οκτώ αιώνες πριν με καταπληκτική σαφήνεια προφητεύει: "Η παρθένος θα μείνει έγκυος και θα γεννήσει ένα αγόρι που θα πάρει το όνομα Εμμανουήλ". Ο προφήτης Μιχαίας προφητεύει την πόλη καταγωγής του Χριστού, την Βηθλεέμ. Οι ίδιοι οι γραμματείς και αρχιερείς πληροφορούν τον Ηρώδη, ότι ο Χριστός γεννάται "Στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας".

Ο προφήτης Δανιήλ με συγκλονιστική ακρίβεια προσδιορίζει, το χρόνο γεννέσεως του Χριστού με την προφητεία των εβδομήντα (70) εβδομάδων ετών και το όνειρο του Ναβουχοδονόσορα. Προφήτεψε τις τέσσερες βασιλείες που θα προηγούνταν της πέμπτης Βασιλείας, που θα ήταν εκείνη που θα ίδρυε ο ίδιος ο Θεός, τη Βασιλεία του Χριστού. Οι αναφερόμενες βασιλείες είναι κατά σειράν: 1) Η Βαβυλωνιακή (606 - 538 π.Χ.) 2) Η Μηδεπερσική (538 - 331 π.Χ.) 3) Η Ελληνική: Μέγας Αλέξανδρος (331 -168 π.Χ.) και 4) Η Ρωμαϊκή (168 π.Χ. 476 μ.Χ.). Η καταπληκτική σαφήνεια της ερμηνείας του ονείρου του Ναβουχοδονόσορα δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για τη Γέννηση του Χριστού και είναι αξιοθαύμαστη η δύναμη της Αγίας Γραφής, που σε μια σελίδα δίδει τη σπονδυλική στήλη της παγκόσμιας Ιστορίας.

Πρέπει να σημειώσουμε, ότι προφήτης της Γέννησης του Χριστού υπήρξε και ο Φιλόσοφος Σωκράτης, ο οποίος έπινε το κώνειο προαναγγέλων την έλευση του Σωτήρα. Απολογούμενος στους δικαστές του είπε: "...και έπειτα θα περάσετε την υπόλοιπη ζωή σας λοιμώμενοι, αν δεν σας φροντίσει ο Θεός και δεν σας στείλει κάποιον άλλον". Τα λόγια αυτά θεωρήθηκαν ως προφητικά, εξεπληρώθησαν δε πλήρως, όταν ο Παύλος ήλθε στην Αθήνα.

Αλλά και ο Προμηθέας δεσμώτης του Αισχύλου προλέγει στην παρθένο Ιώ "...ένας απόγονος σου, που θα περικλείει δύναμη τεράστια θα συντρίψει τις σκοτεινές δυνάμεις και θα με ελευθερώσει". Και ο Ερμής ταραγμένος "... Προμηθέα μη περιμένεις εύκολη λύση των δεινών σου έως ότου κάποιος που δεν θα είναι άνθρωπος, αλλά Θεός, θα σε σπλαχνισθεί, θα γίνει διάδοχος των πόνων σου, θα κατέβει έως τον Άδη, θα παλαίψει, θα νικήσει και σε ελευθερώσει". Νομίζει κανείς σ' αυτούς τους στίχους, ότι ακούει την φωνή του προφήτη Ησαΐα.

Από τα παραπάνω φαίνεται ότι ο Θεός προετοιμάζει μεν ένα συγκεκριμένο λαό να δεχθεί τον Μεσσία, αλλά ο Μεσσίας ήταν ο αναμενόμενος του κόσμου ολοκλήρου "Και αυτός προσδοκία Εθνών" (Γεν. 49,10). Δεν είναι τυχαίο, ότι ο Ισραήλ σταύρωσε τον Σωτήρα και ότι αντίθετα, το Ευαγγέλιο βρήκε καλύτερη υποδοχή μέσα στον ειδωλολατρικό κόσμο.

Αυτή περίπου ήταν η διαδρομή της προετοιμασίας του κόσμου μέχρις ότου ήλθε το πλήρωμα του χρόνου. Ήταν η στιγμή που η ανθρωπότητα ζητούσε, όσο ποτέ άλλοτε τον Σωτήρα της. Ο κόσμος, αφού επαναστάτησε κατά του Θεού, ακολούθησε τον δικό του δρόμο, που τον έφερε στην κάθε φύσεως διαστροφή. Ο Θεός αγνοούνταν και αντ' αυτού είχαν θεοποιηθεί τα στοιχεία της φύσεως, τα ζώα, είχαν κατασκευασθεί είδωλα προ των οποίων οι άνθρωποι έντρομοι προσέφεραν φρικτές θυσίες. Και η κατοικία των Θεών στη κορυφή του Ολύμπου ήταν τόπος οργίων και αμαρτίας. Ο Δίας μοιχός, ο Ερμής κλέφτης, ο Άρης φιλοπόλεμος, η Αφροδίτη η θεά της ακολασίας. Μαζί με τη θρησκεία είχε καταπέσει και η ηθική. Η Ρώμη και η Αθήνα είχαν πνιγεί στην αδικία και την διαφθορά. Από τις 500 χιλιάδες των κατοίκων της Αττικής, οι 400 χιλιάδες ήταν δούλοι. Στη Ρώμη οι Πληβείοι, ήταν οι υπηρέτες των Πατρικίων και η γυναίκα ήταν RES (πράγμα). Η οικουμένη χαρακτηρίζονταν από την πλήρη κατάπτωση των ηθικών αξιών, την έκλυση των ηθών και την διαφθορά της αριστοκρατίας της Ρώμης και των κατά τόπους αρχόντων της. Οι άνθρωποι θυσιάζονταν και θανατώνονταν για το τίποτε και στην Ελλάδα τα παιδιά ρίχνονταν στον Καιάδα, ως άχρηστα. Με τέτοιο πνεύμα δεν ήταν τίποτε για τον Ηρώδη να θυσιάσει 14.000 νήπια. Η αυτοκρατορία του σιδήρου με τα χωματένια πόδια, όπως την είδε ο Δανιήλ στο όνειρο του Ναβουχοδονόσορα, στα τελευταία της χρόνια κα-τάντησε την ανθρωπότητα σταύλο.

Τότε λοιπόν που δεν είχε η ανθρωπότητα άλλο σκαλί να κατέβει στου κακού την σκάλα, ήλθε ο Χριστός. Οι δυο μεγάλοι λατίνοι ιστορικοί, ο Τάκιτος και ο Σουητόνιος μας πληροφορούν, ότι ανάμεσα στους λαούς επικρατούσε αναβρασμός. Στη "Ζωή του Βεσπεσιανού" ο Σουητόνιος αναφέρει "σ' όλη την ανατολή κέρδιζε έδαφος η παλαιά και σταθερή γνώμη, ότι από την Ιουδαία θα προέρχονται οι κυρίαρχοι του κόσμου των χρόνων εκείνων". Όλοι περιμένουν τον Μεσσία. Οι Εβραίοι μελετούν την προφητεία του Ιακώβ. Οι Εσσαίοι καλούν το λαό να αναμένει με προσευχή και μετάνοια Εκείνον, του οποίου την εμφάνιση υπολόγισαν με εντυπωσιακή επιτυχία. Η αστρολογία και η αστρονομία στις πεδιάδες της Μεσοποταμίας αναγγέλλουν τον ερχομό του Μεσσία από την Ιουδαία και προσδιορίζουν ως χρόνο το 7 π.Χ. πράγμα που το 1603 στην Πράγα ο Κέπλερ, ένας από τους πατέρες της νέας αστρονομίας καθόρισε με μαθηματικούς υπολογισμούς, ότι δηλαδή ο Δίας και ο Κρόνος προσέγγισαν στον αστερισμό των Ιχθύων το 7 π.Χ. Δηλαδή τότε, που όπως ο ίδιος ο Κέπλερ αποκάλυψε λίγο αργότερα, κατά τη γραφή του ραββίνου Αμπαρναμπέλ, ο Μεσσίας θα εμφανίζονταν, όταν ο Δίας και ο Κρόνος θα ένωναν το φως τους με τον αστερισμό των Ιχθύων.

Ο Χριστός ήλθε και το γεγονός της Γεννήσεώς του πρώτοι το πιστοποίησαν οι μακρινοί ξένοι επιστήμονες Μάγοι εκ Περσίας οδηγούμενοι από τον αστέρα.

Ο Χριστός ήλθε για να φέρει στη γη Ειρήνη και Δικαιοσύνη. Όσο όμως η ανθρωπότητα τον περίμενε και τον ποθούσε, άλλο τόσο τον απεστράφη. Αυτή που φιλοξενούσε στους κόλπους της όλους τους αμαρτωλούς και παρανόμους δεν προσέφερε στέγη στον Δίκαιο και γεννηθέντα υπό τον Νόμον: "Και τόπος ην ουδείς τω καταλύματι". Αντί να τον δεχθεί με τον ύμνο "Προσκυνούμεν σου την Γένναν Χριστέ", τον οδήγησε εξόριστο και πρόσφυγα σε ξένη γη, μέχρις ότου "τεθνήκασιν οι ζητούντες την ψυχήν του παιδίου". "Εις τα ίδια ήλθεν και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον". Καθ' όλην την επίγειο ζωή Του τον περιφρόνησε, τον εχλεύασε, τον επότισε χολή και όξος και ο προορισμένος να τον δεχθεί λαός, ο ειδικά προετοιμασμένος, αφού τον χαρακτήρισε πλάνο και βλάσφημο, τον καταδίκασε σε θάνατο. Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι ποτέ δεν του επέτρεψαν να μπει στο Συνέδριο για να διδάξει. Τον είχαν κηρύξει "Ακοινώνητο". Έτσι συμπεριφέρθηκε η Ιεραρχία των Ιουδαίων στο Χριστό. Και αυτήν εκπροσωπούσε ένας Καϊάφας, που δεν ήταν νόμιμος αρχιερέας του ενιαυτού εκείνου. Γίνονταν και τότε η εκπροσώπηση της Εκκλησίας παράνομα, όπως και σήμερα. Σ' εκείνη την Ιεραρχία ο Χριστός έστειλε τον εκ γενετής τυφλό και την τίναξε στον αέρα. Την σημερινή ποιος θα της ανοίξει τα μάτια; Βεβαίως ο Χριστός, που αναμένονταν ως προσδοκία των Εθνών, ήλθε ως η ελπίδα του κόσμου και παραμένει ως η ελπίδα της ανθρωπότητας και του καθένα χωριστά, εάν ποτέ εφαρμόσουμε το Ευαγγέλιό Του και αφήσουμε τα ανθρώπινα σχήματα, που όλα γκρεμίστηκαν συντρίμια πάνω στη γη με πάταγο.

Αναδημοσιεύουμε το παρόν άρθρο από την εφημερίδα "Ημερήσιοε Κύρηκας" του κοιμηθέντος προ ενός έτους, αγωνιστού - Δικηγόρου Αστέριου Τζιλάκα